

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 173/06
01.02.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Stojana Jokića, predsednika veća, Nikole Stanojevića, Zvezdane Lutovac, Mihaila Rulića i Slobodana Dražića, članova veća, u sporu tužioca "AA" protiv tuženih BB, čiji je punomoćnik AB advokat i AV, radi naknade štete - regres, rešavajući o revizijama tuženih, izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Jagodini, Gž. 1763/05 od 21.10.2005. godine, u sednici veća održanoj 01.02.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJAJU SE kao neosnovane revizije tuženih izjavljene protiv presude Okružnog suda u Jagodini, Gž. 1763/05 od 21.10.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Jagodini, P. broj 241/04 od 22.06.2005. godine obavezani su tuženi da tužiocu solidarno isplate iznos od 430.000,00 dinara, iznos od 268,154,29 dinara, iznos od 268,000,00 dinara, iznos od 32.000,00 dinara, iznos od 11.369,42 dinara i iznos od 101.776,00 dinara sve sa zakonskom zateznom kamatom počev od 12.02.2004. godine do konačne isplate kao i da mu naknade troškove postupka u iznosu od 61.000,00 dinara.

Presudom Okružnog suda u Jagodini Gž.br. 1763/05 od 21.10.2005. godine odbijene su kao neosnovane žalbe tuženih i potvrđena je presuda Opštinskog suda u Jagodini.

Blagovremenim revizijama tuženi pobijaju presudu Okružnog suda u Jagodini Gž. 1763/05 od 21.10.2005. godine zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava sa predlogom da se nižestepene presude ukinu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Ocenjujući dozvoljenost revizije tuženih u smislu čl. 382.st.2. prethodno važećeg ZPP koji se, za ocenu dozvoljenosti revizije primenjuje na osnovu čl. 491. st. 4. važećeg ZPP (SGRS 125/04 od 22.11.2004. godine, stupio na snagu 23.02.2005. godine), Vrhovni sud Srbije je našao da su revizije dozvoljene.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 399. važećeg ZPP, koji se za ocenu osnovanosti revizije primenjuje na osnovu čl. 491. st.1. važećeg ZPP Vrhovni sud Srbije je našao da revizije tuženih nisu osnovane.

U sprovedenom postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 361.stav 2. tačka 9. ZPP, na koju se u revizijskom postupku pazi po službenoj dužnosti. Nema ni drugih bitnih povreda na koje se ukazuje revizijom prvotuženog, a koje bi bile razlog za ukidanje nižestepenih odluka. Presude nižestepenih sudova donete su na osnovu savesne i brižljive ocene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno kao i na osnovu rezultata celokupnog postupka. Za svoje odluke nižestepeni sudovi su dali jasno obrazloženje koje prihvata i revizijski sud.

Predmet tužbenog zahteva u ovoj pravnoj stvari je regresna naknada štete koju je tužilac, kao osiguravač, na ime naknade materijalne i nematerijalne štete isplatio bližim članovima porodice pokojnog PP, koji je umro od posledica teških telesnih povreda zadobijenih u saobraćajnom udesu prouzrokovanom od strane prvotuženog, vozilom koje je vlasništvo drugotuženog, osigurano kod tužioca po osnovu ugovora o osiguranju od auto-odgovornosti. Presudom Okružnog suda u Jagodini K. broj 70/99 od 18.01.2001. godine, koja je preinačena presudom Vrhovnog suda Srbije, Kž.br. 1121/01 od 25.04.2002. godine, prvotuženi je oglašen krivim za teško delo protiv bezbednosti saobraćaja iz člana 201.stav 2. u vezi sa članom 195. stav 1. KZ Republike Srbije, izvršeno pod uticajem alkohola za koje je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 2 godine.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo kada su obavezali tužene da solidarno isplate tužiocu iznose koje je tužilac, na ime naknade štete, isplatio oštećenima, jer obaveza tuženih proističe iz odredbe člana 154.i 174. ZOO, a u vezi sa članom 87.stav 2. Zakona o osiguranju imovine i lica.

Prouzrokovanje štete ima za posledicu odgovornost za tu štetu pod uslovima i na način propisan zakonom. Ko drugome prouzrokuje štetu dužan je da je naknadi, ukoliko ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivice. Za štetu od opasne stvari odgovoran je njen imalac, a imaoem se smatra sopstvenik stvari, ali se ta odgovornost ne zasniva na krivici, već na stvorenom riziku. Organizacija za osiguranje koja naknadi štetu oštećenom licu stupa u njegovo pravo prema licu odgovornom za štetu za iznos isplaćene naknade, kamatu i troškove, ako nije nastupila njena obaveza prema uslovima ugovora o osiguranju od auto-odgovornosti. Prema normativnim aktima i

uslovima osiguranja osiguravača, ovde tužioca, osiguravač nije u obavezi na naknadu štete i troškova koji su nastali usled krađe vozila od strane bliskih srodnika i lica koje je sa osiguranikom živelo u zajedničkom domaćinstvu, kao i usled upravljanja vozilom pod dejstvom alkohola. Međutim, prema odredbi člana 87.stav 1. Zakona o osiguranju imovine i lica, ako je oštećeno lice istaklo odštetni zahtev neposredno prema organizaciji za osiguranje, organizacija za osiguranje ne može u odgovoru na takav zahtev isticati prigovore koje bi na osnovu zakona ili ugovora o osiguranju mogla istaći prema osiguranom licu zbog nepridržavanja zakona ili ugovora. Tužilac je saglasno navedenim odredbama zakona i praksom glavne filijale da zahteve oštećenih lica, rešava mirno na osnovu pismene dokumentacije uz zahtev, uz utvrđivanje osnovanosti zahteva i odmeravanje visine naknade saglasno kriterijumima za naknadu štetu osiguravajućih organizacija i važećoj sudskoj praksi, oštećenim licima isplatio naknade na osnovu čega je stekao pravo regresa od tuženih sa zakonskom zateznom kamatom od dana postavljanja zahteva za naknadu štetu do konačne isplate kako je pravilno nižestepenim odlukama i dosuđeno.

U revizijama tuženi ponavljaju žalbene navode koje je Okružni sud u Jagodini pravilno cenio i za iste dao valjane razloge. U toku prvostepenog postupka tuženi nisu dokazali da je tužilac oštećenima isplaćivao veće iznose štete od pravične naknade, niti da se radi o podeljenoj odgovornosti učesnika nezgode za prouzrokovanu štetu. Prvotučeni je kao dugodišnji ratnik tužioca i vinovnik predmetne saobraćajne nezgode bio u pregovorima sa tužiocem u pogledu regulisanja regresnog duga, te je bio upoznat sa načinom i visinom isplate štete i sudskim postupcima koji su vođeni radi naknade štete te se u smislu člana 206. ZPP, mogao, kao umešač, pridružiti ovde tužiocu u toku celog postupka sve do pravosnažnosti odluke o tužbenom zahtevu, kao i u toku postupka nastavljenog podnošenjem vanrednog pravnog leka. To isto važi i za drugotučenog, obzirom da je kao vlasnik vozila kojim je prouzrokovana predmetna saobraćajna nezgoda, imao pravni interes da ovde tužilac, uspe u sporu za naknadu štete pokrenutom od strane oštećenih.

Prema odredbi člana 175. ZOO ako je imaocu oduzeta opasna stvar na protivpravan način, za štetu koja od nje potiče ne odgovara on, nego onaj koji mu je oduzeo opasnu stvar, ako imalac nije za to odgovoran. Neovlašćeni držalac opasne stvari odgovara za štetu koja ona prouzrokuje dok se stvar nalazi u njegovoj vlasti, ali on nije uvek i jedino odgovoran oštećenom. Pored njega, odgovara i imalac stvari ukoliko se dokaže da je svojom krivicom omogućio neovlašćenom držaocu da dođe u posed opasne stvari. Imalac se smatra krivim ako nije preduzeo sve potrebne mere da sačuva državinu stvari. U situaciji kada je neovlašćeni držalac opasne stvari otac drugotučenog, koji je i ranije koristio njegovo vozilo ne može se smatrati da je tuženi preduzeo sve potrebne mere da sačuva državinu stvari, odnosno da se oslobodi solidarne odgovornosti za nastalu štetu sa ovde prvotučenim kao neovlašćenim držaocem stvari.

Sa svega izloženog a na osnovu člana 405.st.1. ZPP, odlučeno je kao u izreci.

Predsednik veća-sudija,

Stojan Jokić, s.r.

Za tačnost opravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

dlj.